

"Η ζωή είναι σαν το ποτάμι που κυλάει... Εύκολα σε παρασύρει και σε τραβάει όπου εκείνο πηγαίνει. Όπως ένα ποτάμι δεν γυρίζει πίσω, έτσι κι εσείς -αν σας παρασύρει- δεν θα μπορέσετε να γυρίσετε".

Έτσι παρομοιάζει τη ζωή η Λένα Μαντά στο μυθιστόρημά της "Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι". Κατά περίεργο τρόπο, το μυθιστόρημα αυτό ήρθε στο μυαλό μου τις τελευταίες μέρες με αφορμή τις εξελίξεις στο σύστημα της Παιδείας.

Η αναστάτωση που έχει δημιουργηθεί τους τελευταίους μήνες για την έδρα των Νεοελληνικών στο Πανεπιστήμιο του ΝΝΟ, η πιθανή υποβάθμιση αν όχι και κατάργηση των Σαββατιανών σχολείων δείχνουν καθαρά ότι τα θεμέλια της ελληνικής γλώσσας στην Αυστραλία αρχίζουν να κλυδωνίζονται επικίνδυνα.

Το ποτάμι της ζωής παρέσυρε πολλούς Έλληνες εδώ στην μακρινή Αυστραλία. Αφέθηκαν να τους παρασύρει το ρεύμα του με την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον, ένα καλύτερο αύριο. Οι δυσκολίες που αντιμετώπισαν τους βοήθησαν να αποκτήσουν εμπειρίες, γνώσεις και μαθήματα ζωής. Η ζωή κυλάει πάντα, μόνο που τώρα η ελληνική παροικία είναι πια σε βάρκα και κρατάει τα κουπιά. Κουπιά που θα πρέπει βέβαια να χειριστεί με επιδεξιότητα, ώστε να αποφύγει τις κακοτοπιές που παραμονεύουν κάθε στιγμή.

Το νερό πλέον έχει μπει για τα καλά στο αυλάκι. Δεν είναι εύκολο να αποτρέψουμε τη ροή των πραγμάτων κυρίως στο θέμα των Σαββατιανών σχολείων. Το σχέδιο αυτό προϋπήρχε εδώ και αρκετά χρόνια. Απλά τώρα μπήκε σε εφαρμογή. Το θέμα είναι τί θα κάνουμε εμείς, ώστε να διασφαλίσουμε τη συνέχιση της Ελληνικής γλώσσας.

Βασική προϋπόθεση είναι να αγαπάμε εμείς οι ίδιοι πρώτα τη γλώσσα μας ώστε να μπορέσουν τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας να την αγαπήσουν και να την μεταλαμπαδεύσουν στις επόμενες γενιές.

Όπως είπε στην πρόσφατη ομιλία της η κα Σαραντοπούλου "Το πρώτο βήμα για την εδραίωση της ελληνικής ταυτότητας είναι η εκμάθηση της Ελληνικής. Η γλώσσα ως φορέας των αξιών και των ιδανικών του πολιτισμού μας και όχι μόνον ως μια επιπλέον επιμορφωτική διαδικασία είναι ο πλέον ενδεδειγμένος τρόπος οι νέοι να γνωρίσουν τις ρίζες τους, να αγαπήσουν την Ελλάδα και αυτό που πρεσβεύει. Επιτυχία μας θα είναι εάν τα παιδιά μας δηλώνουν περήφανοι Έλληνες".

Ο μόνος τρόπος να το καταφέρουμε αυτό είναι να 'πλάσουμε' τα παιδιά μας από πολύ μικρή ηλικία. Να τους δείξουμε το δρόμο των Ελληνικών, να τα ενθαρρύνουμε και όχι με την συμπεριφορά και τα απωθημένα μας να τα αποτρέπουμε.

Έχω ακούσει πάρα πολλούς γο-

ΘΕΣΕΙΣ + ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

με την Άννα Αρσένη



θαρρύνεις".

Σημαντικό ρόλο παίζουν και τα Πανεπιστήμια για την συνέχιση της γλώσσας. Χρειάζεται οργάνωση και τα μάτια μας ορθάνοιχτα. Πριν δύο χρόνια, είχα κάνει αίτηση να παρακολουθήσω μαθήματα στα Ελληνικά. Η αίτηση απορρίφθηκε. Το είχε γράψει τότε η εφημερίδα μας (το είχε επισημάνει ο συνάδελφος Γιώργος Χατζηβασιλής) σε σχετικό άρθρο του. Εφόσον πήρε έκταση το θέμα, το συζητήσα κι εγώ με μερικούς παράγοντες της παροικίας μας και τελικά με διαβεβαίωσαν ότι ήταν ένα ατυχές συμβάν. Πριν ένα μήνα, έκανα αίτηση για δεύτερη φορά! Η αίτηση είναι ακόμα ελλειπής, το ποσό

Για ταυτότητα και ποιότητα σκέψης μάθετε... Ελληνικά

νείς να αντιδρούν στην εκμάθηση της Ελληνικής. Για διάφορους λόγους: είτε γιατί οι ίδιοι δεν τα καταλαβαίνουν, είτε γιατί δεν τα αγαπούν με τον τρόπο που θα 'πρεπε να τα αγαπούν, είτε γιατί προσπαθούν να μην ξεχωρίζουν από τους Αυστραλούς και αποφάσισαν να γίνουν ένα! Όμως, όπως είχε πει χαρακτηριστικά και ο Υπουργός Υγείας κ. Γιάννης Χατζηστέργος, ο Έλληνας δεν αφομοιώνεται. Η ελληνική του ταυτότητα ξεχωρίζει και είναι αυτή που τον κάνει να διαπρέπει και να κερδίζει στη ζωή.

Μια καλή αρχή μπορεί να γίνει από τα Ελληνορθόδοξα Κολλέγια. Η εκμάθηση της Ελληνικής να γίνεται σε καθημερινή βάση και όχι μερικές μέρες την εβδομάδα. Θα πρέπει να κάνουμε αυτό ακριβώς που κάνει η Αυστραλιανή Κυβέρνηση αυτή τη στιγμή επιβάλλοντας τα κινέζικα στα δημόσια σχολεία. Να επιβάλλουμε κι εμείς τα Ελληνικά στα παιδιά μας. Με μια βασική προϋπόθεση: να δώσουμε εμείς το καλό παράδειγμα. Γιατί κακά τα ψέματα, πόσοι από εμάς μιλάμε στα παιδιά μας Ελληνικά; Μήπως έχουμε υποσυνείδητα μετατοπίσει το κέντρο βάρους της ευθύνης μας στους παππούδες και τις γιαγιάδες;

Πριν ένα περίπου μήνα, είχα πάει στα μαγαζιά με την κόρη μου. Κάποια στιγμή μας πλησίασε ένας παππούς που είχε ακούσει ότι μιλούσαμε Ελληνικά. Τη ρώτησε το όνομά της, της έπιασε την κουβέντα και έβγαζε δάκρυ κύλησε στα μάτια του. "Μην ξεχάσεις ποτέ να μιλάς Ελληνικά", της είπε. "Κι εσύ", μου απευθύνθηκε, "μην ξεχάσεις ποτέ να την εν-

φυσικά έχει πληρωθεί, αλλά... την ώρα που προσπαθώ να εισάγω τον κωδικό του course που θέλω να παρακολουθήσω, το σύστημα δεν δέχεται την καταχώρηση. Πήρα τηλέφωνο την Γραμματεία του Πανεπιστημίου πριν ενάμιση μήνα και υποσχέθηκαν ότι το πρόβλημα θα φτιαχνόταν. Γνώριζαν ήδη ότι ΓΙΑ ΜΕΡΙΚΑ από τα courses υπάρχει κάποιο πρόβλημα. Δοκίμασα πάλι, αλλά τίποτα! Οι υπεύθυνοι έχουν ενημερωθεί. Το θέμα είναι τί κάνουν για να φτιαχτεί το πρόβλημα.

Τελικά, για να έχουμε καλό ερώτημα. Θέλουν ή δεν θέλουν άτομα να παρακολουθήσουν την Ελληνική γλώσσα στα Πανεπιστήμια; Γίνονται διαμαρτυρίες για να μην κλείσουν οι έδρες. Μήπως θα πρέπει λοιπόν οι υπεύθυνοι να λάβουν τα μέτρα τους για να μην απογοητεύονται όσοι τουλάχιστον προσπαθούν να κάνουν τις σχετικές αιτήσεις; Μήπως θα πρέπει να πάνε λίγο κόντρα στο σύστημα που θέλει μερικούς επιτηδευμένους να αποτρέπουν την εκμάθηση της Ελληνικής;

Εφόσον η Γραμματεία του Πανεπιστημίου ήταν ενήμερη για το πρόβλημα (και ήταν τυχαίο όπως ισχυρίστηκαν) γιατί λοιπόν δεν το έφτιαξαν και συνεχίζουν να μην το φτιάχνουν;

Η υποχρεωτική διδασκαλία μιας από τις τέσσερις ασιατικές γλώσσες ήταν στο πρόγραμμα να γίνει εδώ και δύο χρόνια τουλάχιστον. Σε είδηση που είχε δημοσιευθεί στις 21 Σεπτεμβρίου 2007, έγραφαν οι Αυστραλιανές εφημερίδες ότι η παρακολούθηση μιας κινέζικης γλώσσας θα είναι υποχρεωτική για τα δημόσια σχολεία. Το Υπουργείο Παιδείας

δεν είχε διαφεύσει την σχετική είδηση. Μάλιστα είχαν επισημάνει ότι η εκμάθηση ξένης γλώσσας διευρύνει τους επαγγελματικούς ορίζοντες των παιδιών. Κυρίως ασιατικής γλώσσας εφόσον η οικονομία της Αυστραλίας συνδέεται στενά με την οικονομία της Κίνας.

"Πιστεύω, ότι η οικονομία της Κίνας είναι σημαντική για τη χώρα μας και οι εργασιακές ευκαιρίες εντός και εκτός της χώρας μας θα εξαρτηθούν από την εκμάθηση ξένης γλώσσα κυρίως η γλώσσα των Μανταρινών" είχε δηλώσει πριν δύο χρόνια ο κ. Χόγκαν.

Ο Υπουργός Εκπαίδευσης Τζον Ντέλλα Μπόσκα είχε επισημάνει ότι η γλώσσα των Μανταρινών είναι καλή επιλογή, όπως επίσης τα Ιαπωνέζικα, τα Κορεάτικα και των Ινδονησιακών.

Όλα λοιπόν προχωρούν βάσει σχεδίου. Ας ανοίξουμε τα μάτια μας λοιπόν γιατί δεν θα πρέπει να αφήσουμε το

ρεύμα να μας παρασύρει. Η Ελλάδα έχει πολιτισμό, η γλώσσα μας έχει πλούτο, βάθος, έκφραση μοναδική. Ας μάθουμε πρώτα καλά Ελληνικά, ας γνωρίσουμε τον πολιτισμό μας και δεν λέμε όχι και σε μια τρίτη γλώσσα. Όχι όμως να αφήσουμε την Ελληνική γλώσσα για να μάθουμε Κινέζικα. Χρειάζεται οργάνωση και ενότητα. Όπως πάνε τα πράγματα, σε λίγο θα επιβάλλουν τη γλώσσα των Μανταρινών και στην Ελλάδα σαν υποχρεωτική. Ήδη κυκλοφορεί εφημερίδα κάθε δύο εβδομάδες για τους 8.000 Κινέζους μετανάστες στην Ελλάδα.

Απολαύστε το ανέκδοτο:

Δυο βλάχοι, ο Μήτσους και ο Κήτσους, ένα απογευματάκι κάθονταν σε μια όμορφη τοποθεσία του ορεινού χωριού τους και καμάρωναν τη θέα... Σε λίγο περνάει από κει ένας τουρίστας. Τους πλησιάζει...

- Ντου γιου σπικ ιγκκλις; τους λέει. Οι βλάχοι κοιτάζονται, σηκώνουν τους ώμους και του λένε

- Τς! - Σπρεχεν ντοιτς;

Κοιτάζονται πάλι με απορία...

- Τς! - Παρλε βου φρανσε?

- Τς! - Παρλαρε ιταλιανο?

- Τς! - Παρλα εσπανιολ?

- Τς! Ο τουρίστας απογοητευμένος φεύγει...

Λέει ο Μήτσους. "Ρε συ Κήτσου μας και πρεπ να μάθουμ καμιά ξεν γλώσσα;"

"Τι να την κανς την ξεν γλώσσα ρε Μήτσου?"

"Εμ πως ρε Κήτσου μ αν ξερς μια ξεν γλώσσα μπορείς να συνεννοηθείς."

- Μπα; Γιατί αυτουνος που ήξερε πέντε μπόρεσε να συνεννοηθεί;